

den er uskyldig eller mistænkelig. Politiet maa have en Ret til yderligere at spørge Solf ud end netop blot om Navn og Bopæl; men naar dette Udkaft bliver til Lov, saa kan en Person svare Betjenten: Der har De mit Navn og min Bopæl. Mere svarer jeg ikke paa. Naar der saa ikke foreligger nogen skjellig Grund til Mistanke, ja saa maa man lade en saadan Person gaa; men det vil i mange Tilfælde være uheldigt, og kan i Praxis ikke lade sig gjøre. Naar vi dernæst gaa over til Paragrafens 2det Stykke, som handler om Forseelser, saa kan jeg der gjøre de samme Bemærkninger, blot i en endnu højere Grad. Naar der er Tale om Forseelser, saa kan Politiet anholde en Person, naar det maa befrygtes, at han ellers vil unddrage sig det ham for en saadan Forseelse paahvilende Ansvar, det er det ene Tilfælde, og dernæst kan Politiet anholde Personer, som have været straffede for Giendomsforbrydelse, Betleri eller Løsgængeri, naar de maa formodes ikke at have lovligt Erhverv, og de ikke paa Forespørgsel kunne gjøre Rede for, hvorledes de ernære sig. Man kan altsaa anholde i de Tilfælde, hvor enten en Forseelse bitterlig er begaaet, eller en tidligere for Giendomsforbrydelse, Betleri eller Løsgængeri straffet Person ikke kan gjøre Rede for sig. Nu er Materien om Betleri og Løsgængeri et af de svage Punkter med Hensyn til Politivæsenet paa Landet. Som det vist er mange af de Herrer bekendt, have vi her i Landet i hundredevis omflakkende Betlere og Løsgængere, der Allet rundt i Grunden leve af at drive omkring og stjæle eller betle, som det kan træffe sig. Netop naar der er Tale om Betleri og Løsgængeri, er det en meget uheldig Sætning at opstille, at kun Personer, der tidligere have været straffede, kunne anholdes, men andre ikke. De, der kaldes Løsgængere, ere jo nemlig som oftest ikke Personer, der høre hjemme i Herredet, i Jurisdiktionen, men Solf andetstedsfra, det er blandt andet hyppigt Solf fra Kjøbenhavn, Ladegaardsllemmer, som vi om Foraaret faa ud i Dufinvis. Det er den Slags Solf, som genere paa Landet, men ingenlunde dem, som høre hjemme i Jurisdiktionen. Seg skal blot

tillade mig at nævne et Exempel, der vil gjøre det tydeligere. Naar en Betjent paa Gaden eller Landeveien møder en lurvet klædt Person og tænker, det er en Løsgænger, ja saa spørger han ham om Navn, og Bopæl, og naar vi faa dette Udkaft til Lov, saa dermed Punktum. Det vil sikkert blive ret galt, hvis det bliver til Lov, som her staar; det vil i den højeste Grad svække den heftede Virksomhed, der hidtil har været udiøst paa Landet for at hæmme Betleri og Løsgængeri, naar man ikke kan komme fremmede Personer, som indfinde sig i Jurisdiktionen, nærmere end at spørge dem om deres Navn og Bopæl, hvad de jo saa maa opgive, medens de forøvrigt kunne svare: I have ikke at gjøre med os, før I gribe os i en Forbrydelse. Dette gaar virkelig ikke an paa Landet; i Kjøbenhavn kan det maasse gaa, hvor man jo har Betjente nok, og hvor man altsaa kan sætte en Betjent til at følge dem i Gælene, indtil Personen bliver fæd deraf; men paa Landet tror jeg som sagt, at det vil være saare uheldigt. Der blev i det andet Thing stillet et Forslag, som rigtignok blev motiveret paa den modsatte Maade af min Betragtning af Sagen, men som jeg alligevel vilde kunne gaa ind paa, nemlig om blot at udelade den Betingelse, at den Person, der anholdes, skal tidligere have gjort sig skyldig i Giendomsforbrydelse, Betleri eller Løsgængeri, en Betingelse, der i og for sig er aldeles unaturlig; thi hvem kan saaledes vide, om en Person har været straffet tidligere eller ikke? Jeg tror som sagt, at det vilde vise sig saare uheldigt for Landets Bedkommende, hvis man fik en saadan Lovbestemmelse som den, her er foreslaaet. Politiet har nu Ret til at tage fat paa en saadan Tyr, og det er ikke nogen rigorøs Bestemmelse i nogen Henseende; men den Bestemmelse, der staar her, gjør en aldeles urimelig Indskrænkning i Politiets Myndighed, og vil i højeste Grad svække Lovgivningens Bestemmelser med Hensyn til Løsgængeri og Betleri. Seg vil her ved endnu blot tillade mig at gjøre opmærksom paa, at vi have en hel Række Lovbestemmelser, som ville blive slaaede ihjel, hvis vi vedtage den sidste Del af § 8. Der er saaledes Forordningen af 10de December 1828